అదను తప్పిన ఆవేదన

— — — — శ్రీ సోమరాజు పల్లి చెంచయ్య

అంతకు ముందు రోజు రాత్రి తెల్లవారు ఝాము మూడు గంటలదాకా నిద్ర రాలేదు. రాత్రి పొద్దుపోయినదాకా పత్రికా పఠనంతో సరిపోయింది. ...ఎంతోసేపు ఆలోచించిన మీదట ఒక విషాద గీతిక రాశాను ..

ప్రపంచమంతా నిద్రలో మునిగి వుంది. సముద్ర ఘోష స్పష్టంగా వినబడుతోంది .. మనసు అంతటా విషాద రేఖలు తాండవిస్తున్నాయి. నిద్ర పోదామని పడుకున్నాను. ... కంటికి కునుకు వస్తేగా? నిద్ర పోవడానికి! ఆలోచనల మీద ఆలోచనలు వస్తున్నాయి. ఏ ఒక్క ఆలోచన కూడా స్థిరంగా ఆగిపోవడం లేదు. మధ్యలోనే జారి పోతున్నాయి. — గాలికి ఎగిరి పోయే దూది పింజల లాగా! కాని ఎంతకూ నిద్ర రాలేదు. జీవితంలో, యేదో వెలితిగా వుంది యేదో తీరని కోరిక ... దాగి వుం దనిపిస్తుంది. విమలను చిన్నప్పటి నుంచి ప్రేమిస్తున్నాను. ... కాని ఆ సంగతి ఆమెకు గాని... ఆవిడ తల్లి దండ్రులకు గాని చెప్పలేక పోయాను. ఆఖరికి ఆవిడ పెండ్లయి కాపురం చేసేటప్పుడు ... వాళ్ల యింట్లో స్వేచ్ఛగా తిరిగేటప్పుడుగాని... ఆ సంగతి చెప్పలేక పోయాను. ఈనాడు ముసలివాళ్లమే కూడా, ఆవిడతో యీ సంగతి చెప్పలేక పోయాను. అది నా వీక్నెస్ కావచ్చు... ఆలోచనలతోనే... తెల్లవారింది. గబగబా విమల యింటికి పరుగెత్తాను. ఆవిడ యింట్లో మజ్జిగ చేసుకుంటోంది. ఇప్పుడుమనిషి కొంచెం లావెక్కిన ట్లనిపించింది. తల నెరిసింది — ముగ్గు బుట్టలాగా!

"విమలా!" అని పిలిచాను.

"ఎవరు? .. మీరా! రండి! ఏమి పొద్దున్నే వచ్చారే?"

"అవును పొద్దున్నే వచ్చాను. నిన్ను ఒక సంగతి అడుగుదామని——"

"ఏమి టా సంగతి? యిప్పుడే అడగా లేమిటి?"

"అందువల్లనే యింత పెందలాడే వచ్చాను."

"ఓహో! ఏమి టా సంగతి? అడగండి చెబుతాను."

ఆవిడకు చేరువగానే ... గడపలో కూచున్నాను.

"ఏమిటో, అడుగుతా న్నారో! అడగండి చెబుతాను" అన్నది విమల వెన్నపూస చిప్పం నుంచి తీస్తూ. —

"ఏమీ లేద. [illegible] ...లా!"

"ఎందు కొచ్చింది? [illegible] అయితే మాత్రం! యింత ఆలస్యంగా, అనుకొని యేమి లాభం?"

"అయితే, ప్రేమిస్తున్నా వన్నమాట! అన్నట్టు మరిచాను. ఆ రోజు మనం, అంటే: నేను, నీవు— మీ భర్త కలిసి వన భోజనానికి వెళ్లాం, జ్ఞాపక ముందా?"

"ఎందుకు లేదు? బాగా జ్ఞాపక ముంది? అదే మాత్రం మరచిపోతే, యిం కేముంది?"

"అయితే, ఆ రోజు మనం యిద్దరమూ మామిడి చెట్టు క్రింద కూచొని వున్నప్పుడు— నేను నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను అని చెబితే, ఏమని అనేదానివి విమలా?"

"ఏమనే దాన్ని? సరే — అనేదాన్ని. ఆ రోజు వాళ్లు యింకా బాగా జ్ఞాపకం. మా వారు అవతల పొన్న

"ఏమీలేదు. నీవు నన్ను ప్రేమిస్తున్నావా? విమలా!" అన్నాను

చెట్లక్రింద నిద్రపోతూన్నారు. మన మిద్దరం మామిడి చెట్లక్రింద చేరాం. ఆ మాట యీ మాట లెన్నో సంగతులు మాట్లాడుకున్నాం. చివరకు నీ మీద వాలిపోయాను కూడా. అప్పుడు పొద్దుగూక వచ్చింది. మీ ఆయన నిద్ర లేచాడేమో! యింటికి వెళదా" మని లేచావు. నేను కూడా యిష్టం లేకపోయినా ... నీ వెంట లేచి వచ్చాను......"

"అయితే అప్పు డేమనుకున్నావు విమలా?"

"అనుకునేదాని కేముంది? అవకాశం దొరికి కూడా ఆడదాన్ని అనుభవించలేని అప్రయోజకుడివి అనుకున్నాను."

"నిజంగానా?"

"అవును. నిజంగానే! అనుకున్నాను. అంతకంటే యింకే మనుకో మంటావు?"

"అయితే... కాలేజీలో చదివేటప్పటినుంచి కూడా ప్రేమిస్తున్నా నన్నమాట?"

"ఆ!"

"అయితే, ఆ సంగతి నాతో ఎందుకు చెప్పలేదు?"

"ఆడది — యెక్కడైనా, తనంతట తాను మొదటివాణ్ణి ఎంత ప్రేమిస్తే మాత్రం — నిన్ను ప్రేమించానని చెబుతుందా?"

"మరి పెండ్లి?"

"అవును. పెద్దవాళ్ళు చేశారు. నా దేముంది?"

"మన యీ ప్రేమ సంగతి?"

"హా హ్హా హ్హా ... కంపకు లేని దురద, కత్తి పీటకు దేనికి? మీకు లేని బాధ నా కెందుకని, వూరు కున్నాను."

"అయితే, అన్ని అవకాశాలు చేతగాక నేనే పోగొట్టుకున్నా నన్నమాట!"

"అవును. ఆ నాటి కాలేజీ వార్షికోత్సవపు డ్రామా లో మన మిద్దరం నాయికా నాయకుల వేషాలు వేశాం, జ్ఞాపక ముందా?"

"యెందుకు లేదు? బాగా జ్ఞాపక ముంది."

"ఆ రోజు గ్రీన్ రూములో... నిద్ర వస్తుంది... త్వరగా రంగు కడుక్కో మన్నావు... జ్ఞాపక ముందా?"

"జ్ఞాపకం లేకేం? నేను విశ్వామిత్రుడు, నీవు మేనక."

"ఏం లాభం, రంగస్థలంమీద గూడా రాణించ లేక పోయావు? అలాంటప్పుడు, నా ప్రేమను గురించి ఎలా గమనించగలవు? పెండ్లి అయిన తర్వాత గూడా మా వారితో పరిచయ ముండడం వలన, అనేక పర్యాయాలు నేను ఒంటరిగా వున్నాను గాని, యేనాడు గూడా —అలాంటి అవకాశ మిచ్చావా?"

"అయితే, తప్పంతా, నాదే నన్నమాట?"

"అంత గాక!"

"మరి నీవైనా............"

"ఓయి పిచ్చివాడా! ఆడది యెప్పుడూ గూడా ముందుగా తనకు తానై మగాడి [illegible] మనసు వెళ్ళబోసుకుని, ఆ తర్వాత లోకువ గాలేదు. ఆమెకు గూడా, ఆత్మాభిమాన ముంది తెలుసా?"

"అయితే సూత్రం! యింత ఆలస్యంగా ఆ సంగతి తెలుసుకున్నందుకు, విచార పడుతున్నాను. అయినా, యిప్పు డెందుకు అవన్నీ... జీవితాలు మారిపోయాయి. చివరకు యౌవనం పండుటాకు లాగా... రాల్లిపోయి ... ముసలితనం వచ్చింది"...

వుంటావా?...కాఫీ యిస్తాను."

"అక్కర్లేదు విమలా? వస్తాను. నా జీవితమే వృథా!" "వస్తాను విమలా! శలవు! నమస్తే!"

ఇంటికి వచ్చేశాను. ఆలోచిస్తూ మంచంమీద పడుకున్నాను. "ఎందుకే, ఓ మాయ మనసా సద్దు రుని గనవే...ఓ మాయ మనసా!" అని, బిచ్చగాడి పాట వినిపించింది పక్కయింటి గుమ్మంలో నుంచి — గిటజిల పేటు బంధనం అనుకుని, హోటలుపేపు నడిచాను.

(మొపాసా కథకు స్వేచ్ఛానుసరణ)